

ki je najstarejši tega reda. Tu je prebival njega dni sv. Dominik, in še se kaže soba, v kateri je prebival. Tudi raste na vrtu še limonino drevo, katerega je ta svetnik zasadil. V drugi sobi tega samostana bival je nekdanji tudi papež Pij V., ki je prištet svetnikom.

Kmalu naprej stoji sloveča cerkev sv. Aleša. Tudi njej so prizidana obširna poslopja. So bila li ona tudi kdaj morda samostan, pozabil sem vprašati; gospod P. Benedičič povedal nam je, da so ona vstav za bivanje in odgojo slepih, ter je še pomilovaje dostavil: „škoda, da nismo poprej dospeli lè-sem; kajti vsako prvo nedeljo v mesecu (in to je bila ravno ta dan) se popoldan v neki dvorani producirajo v javnem koncertu oni slepi, ki se učijo godbe.“ Prvi naš pot peljal nas je v cerkev, ki je zelo velika in zelo lepa. Po „konfesionu“ (to je, po glavnem altari, pri katerem je gosp. duhoven maševaje proti ljudstvu obrnjen), soditi, katerega ima tudi ta cerkev, prištevajo se ona med bazilike. Žive duše ni bilo v njej, kar nam je nekako vžalilo duha. Votlo so odmevali naši koraki po obširnih prostorih. Cerkev je pozidana na kraji, kjer je stalo nekdanje sloveče domovje sv. Aleša. Kakor popisuje „Življenje svetnikov“ za 17. dan julija, bil je on edini sin zelo bogatih in imenitnih starišev. Po njihovi volji poročil se je bil z enako imenitno in premožno nevesto Sabino; toda uže prvo noč po poroki poslovil se je od nje, skrivaj zapustil dom, razdal med uboge ves denar, kar ga je bil vzel sabo, ter 17 let hodil kot reven siromak po daljnem svetu. Čez ta čas povrnili se je na očetov dom, kjer ga pa niso več spoznali. Držaje ga za revnega berača, odkazali so mu na njegovo prošnjo borni prostor pod nekimi stopnicami, kjer je ležal na slami v tesnem lesenem zaboji. Preživel je domá v največem zatajevanji zopet 17 let; še le po smrti je bilo starišem in nevesti po čudovitem potu naznanjeno, da ta revni berač ni nihče drug, kot njih zgubljeni in tako bitko objokovani sin ter ženin Aleš. Poleg glavnih cerkvenih vrat v zadnji kapeli pri levi roki nahaja se altar, nad njim pak so pravilno vravnane na dveh kamnitih podslombah one prave lesene stopnice, pod katerimi je ležal nekdanji ta sloveči svetnik. Kamniti kip pod stopnicami kaže njegovo podobo. Ne daleč od altara nahaja se s kamnitim oklepom obdani vodnjak, kamor si je hodil svetnik zajemat vodo. Omenjeni oklep je za krajem na več mestih obdrgnjen od verige (ali vrvi), na katero je bila privezana posoda, s katero se je voda zajemala. Voda se nahaja v vodnjaku še vedno, naredba za zajemanje pa je odstranjena. Z veliko pozornostjo ogledovali in občudovali smo vse to, ter privoščili cerkvi, da bi stala na drugem kraji, kjer bi ljudstvo bolj ceniti vedelo njeno lepoto in znamenitost, kot se godi na njenem sedanjem mestu.

Ko smo zapustivši cerkev prišli zopet nazaj ven v obširno vstavsko poslopje, srečalo nas je več slepih dečkov, ki so se sprehajali po prostornih hodiščih. Bili so prav snažno, vsi enako (uniformirano) opravljeni in raz obličja bralo se jim je zdravje in nekaka zadovoljnost ter dušni mir. Zvedeli smo pa tudi na svoje veselje, da muzikalna produkcija še ni skončana, toraj smo se urnih korakov podali v nam naznanjeno dvorano. Bil je ravno odpočitek (prenehljaj); radovednega in med tem nekaj vsaj na videz zelo odličnega občinstva bilo je mnogo navzočega, ki je v gostih, vendar ne preglasnih razgovorih čakalo izpeljave zadnje točke. Na dano znamenje je hipoma vse omolknilo, godba slepih revčkov završi v zmešanem zboru raznovrstnih strunskih in pihalnih orodij (nemec izrazi se „Streich- und Blasinstrumente“), in sicer tako izvrstno, da naj bo na čast teh slepcev, v nečast pa laški vojaščini povedano: prekosi-la je ona vsaj za moja ušesa vse italijansko-vojaške

godbe, kar sem jih jaz slišati priliko imel v Rimu. In to poslednje zgodilo se je večkrat.

Ko smo se povrnili iz aventinskega griča, približevala se je uže noč, toraj smo se z gosp. P. Benedičičem poslovili, zahvalovaje se mu za obilne znamenitosti, okrog katerih nas je vodil ta nepozabljivi popoldan. On se je napotil proti svojemu samostanu; mi pa smo se podali na bližnjo postajo „omnibusov“, ki so nas odpeljali proti našemu prenočišču. S tem je bil skončan peti dan našega bivanja v Večnem mestu.

(Dalje prihodnjič.)

Slovstvo.

* „*Werndl-ova puška*. Kratko i lehkoumevno poučilo v orožji po vprašanjih i odgovorih za peštvo i lovsko četo cesarskega i kraljevskega vojstva. — Slovenisch-deutsch. Bearbeitet und verlegt von Comel Edlen v. Sočebren, k. k. Hauptmann“ imenuje se ravno nam došla, 58 strani obsegajoča knjižica zaslužnega našega vojaškega pisatelja pl. Comel-a.

Iz naznanila na zavitku knjižice razvidimo, da je to uže 9. vojaška knjižica iz peresa imenovanega pisatelja, deseta pa: „Poučilo o streljanji“, 11.: „Ustrojba vojstva“ in 12.: „Vežbovnik“ pripravljene so za tisk.

Mnogovrstne novice.

* *Pošne hranilnice* šteje so konec meseca februarja vložnikov 408.246, kateri so vložili skupaj 1 milijon in 584.388 gold., vrnilo se je pa vlog 85.483 gld.

Za vloženi denar nakupilo se je:

Papirne enotne rente	1.584.750 gold.
„ avstrijske rente	181.600 „
zlate „	3.000 „
sreberne enotne „	9.150 „
sreček od leta 1860	2.300 „

Razun tega je za vložnike kupljenih in spravljanih:

Papirne avstrijske rente	6.800 gold.
„ „	400 „
„ enotne „	14.550 „
sreberne „	8.400 „
sreček od leta 1860.	1.500 „

Vloge od meseca februarja presegajo one od meseca januarja, prav posebno še število vložnikov. Poprek spada na vsacega vložnika svota 8 gold.

Naši dopisi.

Prem 28. marca. (*Raznoterosti.*) Danes popoldne zbral se je bil odbor tukajšnje občine v polnem številu k izredni in posebni seji, pri kateri je preblagorodnega gospoda Andreja Winklerja, c. k. deželnega predsednika kranjskega, in pa blagorodnega gospoda Antona Globočnika, c. kr. okrajnega glavarja v Postojni, enoglasno v znamenje posebnega spoštovanja in prave hvaležnosti za njuno možato in nepristransko postopanje v prid in korist deželi in narodu častnima občincema tukajšnje občine izvolil. Bog daj, da bi ta dva preblaga gospoda še brezbrojna leta v trdnem zdravju in krepka na duhu vsak na svojem imenitnem mestu in v prevažnem poklicu svojem delovala za vsestranski in vspešni napredek svojih osiromašenih podanikov, ter da bi slednjič sama doživela tisočkratni prekristni sad in vspeh svojega preblagega prizadevanja! Živela na brezbrojna leta!